

Commission d'enquête
parlementaire chargée d'enquêter
sur le traitement des abus sexuels
commis au sein et en dehors de
l'Église, y compris sur leur traitement
judiciaire, et sur leurs conséquences
actuelles pour les victimes et pour la
société

du

VENDREDI 12 JANVIER 2024

Matin

Parlementaire onderzoekscommissie
belast met het onderzoek naar de
aanpak van seksueel misbruik, in de
Kerk en daarbuiten, met inbegrip van
de gerechtelijke behandeling, en de
gevolgen op vandaag voor
slachtoffers en samenleving

van

VRIJDAG 12 JANUARI 2024

Voormiddag

De openbare commissievergadering wordt geopend om 10.14 uur en voorgezeten door mevrouw Sophie De Wit.

La réunion publique de commission est ouverte à 10 h 14 et présidée par Mme Sophie De Wit.

**Hoorzitting in het kader van het luik
"Slachtoffers" met mevrouw Lynn De
Pelsmaeker**

**Audition dans le cadre du volet "Victimes" de
Mme Lynn De Pelsmaeker**

De **voorzitster**: Welkom op onze vergadering. We gaan vandaag verder met het horen van getuigen die hebben aangegeven voor onze commissie te willen verschijnen. Collega Ben Segers is wegens ziekte verontschuldigd. De vergadering van vandaag verloopt eerst openbaar en gaat dan verder achter gesloten deuren.

Als eerste gast vandaag verwelkomen we mevrouw Lynn De Pelsmaeker. Mevrouw De Pelsmaeker, we zijn erg blij dat u voor onze commissie uw getuigenis wenst te brengen. We beseffen dat het niet evident is om hier aanwezig te zijn en om te getuigen in een openbare vergadering. Dat is geen gemakkelijke opdracht. U bent baas over uw eigen verklaring. U bepaalt zelf wat u aan ons meedeelt en wat niet. U hebt de regie zelf in handen en hoeft zich tot niks verplicht te voelen. We vragen geen bewijzen van wat dan ook, maar gaan uit van uw slachtofferschap of van uw overleverschap, wat het eigenlijk wel is.

We willen vooral leren waar het soms misgaat wanneer een slachtoffer de moed en de kracht vindt om bepaalde feiten aan te geven, maar daarbij niet gehoord wordt. We willen opsteken waar bepaalde instanties falen of verkeerd

reageren, zodat we daarvoor duidelijke aanbevelingen kunnen schrijven. Dat is de taak van onze commissie. We hebben ervoor gekozen om de slachtoffers/overlevers daarin centraal te plaatsen. Een van die stemmen bent u, mevrouw De Pelsmaeker, wat we zeer appreciëren. U bent bereid de eed af te leggen. Als er iets is waarover u twijfelt, mag u dat gewoon aangeven. Ik zal eerst de tekst van de eed voorlezen en daarna kunt u de eed afleggen.

Mevrouw De Pelsmaeker, ik herinner u eraan dat conform artikel 4, § 1, van de wet van 3 mei 1880 op het parlementair onderzoek, gewijzigd bij de wet van 30 juni 1996, de onderzoekscommissie alle in het Wetboek van strafvordering omschreven onderzoeksmaatregelen kan nemen. Ze kan onder meer getuigen onder ede horen.

Alvorens u te vragen de eed af te leggen, wens ik de aandacht te vestigen op het laatste lid van artikel 8 van bovenvermelde wet, volgens hetwelk iedere getuige kan aanvoeren dat hij, door naar waarheid een verklaring af te leggen, zich zou kunnen blootstellen aan strafvervolging en derhalve getuigenis weigeren (zie ook artikel 14, 3, g, van het internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966, bekrachtigd bij de wet van 15 mei 1981). Dat betekent dat u het recht heeft om te zwijgen wanneer u meent dat uw publieke verklaring later tegen u zou kunnen worden gebruikt in een strafvordering.

Ik wil er vervolgens nog de nadruk op leggen dat u, krachtens artikel 9 van dezelfde wet, voor valse getuigenis kan worden gestraft met een gevangenisstraf van twee maanden tot drie jaar en u voor een termijn van ten minste vijf en ten

hoogste tien jaar kunt worden ontzet uit het recht om te kiezen of verkozen te worden.

Ten slotte wijs ik u erop dat ingevolge artikel 3 van voornoemde wet de geheimhouding van uw verklaringen niet is gewaarborgd tenzij het gaat om verklaringen afgelegd tijdens een vergadering met gesloten deuren en waarvoor de commissie zich uitdrukkelijk heeft verbonden de geheimhouding in acht te nemen. Bovendien is ieder stuk dat u aan de commissie zou overleggen vatbaar voor openbaarmaking.

Na deze verduidelijking vraag ik u de eed af te leggen door de hand te heffen en de volgende woorden te herhalen: "Ik zweer de gehele waarheid en niets dan de waarheid te zullen zeggen."

Mevrouw Lynn De Pelsmaeker legt de eed af.

Vooraleer we naar de getuige luisteren, wil ik de medewerkers van Slachtofferhulp, de dienst die ook een heel belangrijke rol speelt, bedanken voor hun aanwezigheid.

Mevrouw De Pelsmaeker, als u een pauze wenst, geeft u ons een seintje. We nemen alle tijd. Ik geef u nu graag het woord.

Lynn De Pelsmaeker: Dank u wel om vandaag naar mij te willen luisteren. Ik vind het heel heftig om hier te zijn en het heeft me de afgelopen week verscheidene slapeloze nachten gekost, maar ik vind het heel belangrijk om hier getuigenis af te leggen.

Ik stel mezelf eerst kort voor. Ik ben Lynn De Pelsmaeker. Ik ben 36 jaar en ben al 20 jaar ziek. Daarnaast ben ik overlever van seksueel geweld. Door mijn aandoening kan ik niet werken, maar ik zet me wel op vrijwillige basis in als patiënten-vertegenwoordiger onder andere als bestuurslid voor het Vlaams Patiëntenplatform, in mijn zorgraad van de eerstelijnszone en in de netwerken in de geestelijke gezondheidszorg. Ik onderstreep dat ik hier vandaag niet getuig vanuit een van die mandaten, maar wel voor mezelf.

Jammer genoeg ben ik verschillende keren het slachtoffer geworden van seksueel geweld en ik wil vandaag twee incidenten met u delen.

Het eerste incident betreft misbruik dat ik heb ondervonden in mijn jeugd. Ik ben van mijn 9 tot mijn 12 à 14 jaar door mijn vader misbruikt. Ik kan niet meer goed inschatten wanneer het is gestopt, want tijdens sommige periodes stond het misbruik op een lager pitje, maar had ik heel veel schrik voor de volgende uitbarsting. De einddatum is dus een beetje flou.

Mijn vader kampte met een alcoholverslaving en de relatie met mijn moeder was absoluut niet goed, dus op de een of andere manier zocht hij troost bij mij. Het excuus dat hij tegen mij als kind inriep, was dat mama hem niet meer graag zag en dat ik hem als enige troost kon bieden.

Als kind is het zeer moeilijk om te weten dat je wordt misbruikt, zeker op jonge leeftijd. Je hebt zeer veel vertrouwen in je ouders en je weet niet wat al dan niet oké is. Ik wist wel dat ik bepaalde zaken niet leuk vond, maar besepte absoluut niet dat het om misbruik ging.

Je krijgt ook heel veel zaken niet aangeleerd, zoals hoe je emoties uit, hoe je grenzen stelt, hoe een normaal gezinsleven eruit ziet. Eigenlijk is het besef pas gekomen op het moment dat ik wat ouder werd en op bezoek ging bij vrienden. Daar zag ik dan hoe een normaal gezin functioneerde en dat er een zeer groot verschil bestond tussen hoe het daar verliep en in mijn huishouden. Het viel ook op dat mijn ouders vriendschappen, bezoeken, logeerpartijtjes en dergelijke afhielden. Pas op latere leeftijd kon ik dat ervaren.

Op het moment dat ik op ongeveer 14-jarige leeftijd mijn eerste liefde kreeg, merkten zijn ouders eigenlijk op dat er thuis iets gaande was. Op school en in de turnclub had ik nochtans al wat hints gegeven dat er iets mis was, maar ik heb nooit durven te praten. Mijn vader maakte immers grote dreigementen, die ik geloofde. Hij zou mijn broer iets aandoen, hij zou mijn moeder iets aandoen, hij zou mijn huisdieren iets aandoen. Ik had dus te veel schrik om iets te zeggen. De ouders van mijn eerste vriend merkten dus op dat ik altijd zeer vrolijk toekwam en dat ik op het moment dat ik naar huis moest volledig dichtklapte. Op een bepaald moment hebben ze me aan de tafel doen neerzitten en hebben ze me gevraagd wat er in godsnaam aan de hand was. Dat was de eerste keer dat ik heb durven uit te spreken dat er thuis sprake was van misbruik. Zij hebben me proberen ervan te overtuigen om naar het Centrum voor Kindermishandeling te gaan. Het heeft me heel veel moeite gekost om die stap te zetten. Ik vond dat zeer beangstigend, maar uiteindelijk hebben we die stap toch gezet. Daar heb ik voor het eerst mijn verhaal verteld aan een hulpverlener.

Ik heb die hulpverlener niet kunnen kiezen. Het was iemand die mijn dossier toegewezen kreeg. Er werd me ook niet gevraagd of ik het een probleem vond dat het een mannelijke hulpverlener was. Vanaf het eerste gesprek liep het al niet goed met die maatschappelijk werker. Hij geloofde mijn verhaal eigenlijk niet. Hij pushte enorm om mijn moeder in te lichten, terwijl ik er op dat moment

helemaal niet klaar voor was om die stap te zetten. Hij opperde bijzondere jeugdzorg als een eventuele oplossing, maar schetste daar een bijzonder negatief beeld van. Hij schilderde bijzondere jeugdzorg af als de gruwel en bijna een plaats waar je als slachtoffer werd opgesloten. Na een aantal gesprekken gaf ik aan dat ik niet terug wou naar die hulpverlener, omdat hij mij nul hulp bood.

Toen ik, denk ik, in het vierde middelbaar zat, werd ik plots uit de klas gehaald en naar een lokaaltje gebracht waar die maatschappelijk werker van het Centrum voor Kindermishandeling en een arts van het CLB zaten. Zij vertelden me dat ze mijn ouders hadden gebeld en dat die onderweg naar school waren. Zij zouden mijn ouders inlichten over de "verhaaltjes" die ik vertelde. Dat gebeurde dus zonder mijn toestemming. Ze gaven me twee keuzes, met name of ik bij dat gesprek al dan niet aanwezig wilde zijn en of ik na het gesprek naar huis of naar de bijzondere jeugdzorg wou gaan. Aangezien de hulpverlener een gruwelijk beeld van de bijzondere jeugdzorg had geschetst, zag ik die optie niet zitten. Ik had ook nog een sprankeltje hoop dat mijn moeder mij zou beschermen en het dus niet nodig zou zijn dat ik vertrok. Bij het gesprek, waarvoor ik geen toestemming had gegeven, wou ik uiteraard niet aanwezig zijn.

Ik keerde dus terug naar de les. Het was een woensdag. Toen ik die woensdagmiddag thuiskwam – dat beeld staat in mijn geheugen gegrift –, zag ik door de ruit al de blik van mijn moeder. Ik wist meteen dat ze me niet zou beschermen. Haar ogen waren als kogels. Op het moment dat ik thuiskwam, brak de hel los, met verwijten. "Hoe kan je ons dat aandoen? Je bent een leugenaar, een puber die op zoek is naar aandacht en die daarom verhaaltjes verzint"...

Dat was een heel heftige dag. Mijn vader speelde het slachtoffer. Hij vroeg hoe zijn dochter hem zoiets kon aandoen en hoe ik zoveel leugens over hem kon vertellen. Hij zei dat het verschrikkelijk was. Ik ben uiteindelijk naar mijn kamer gevluht en merkte toen wel dat er in iemand in mijn bureau gerommeld had. Ik was echter zo over mijn toeren dat ik er niet veel aandacht aan besteedde.

Mijn vader kwam kort daarna naar boven om op het moment dat we alleen waren nogmaals door te steken dat hij altijd gezegd had dat ik niet geloofd zou worden. Dat was toen ook gebeurd. Als er anderen bij waren, speelde hij uiteraard wel het slachtoffer.

Alles wat mij toen ontnomen kon worden, namen ze af. Mijn gsm werd afgenomen, mijn internettoegang werd afgesloten en ik mocht mijn hobby's niet meer uitoefenen of met de fiets naar school.

Mijn vader moest mij voeren. Ik kreeg dus een soort huisarrest opgelegd in een onveilige omgeving door een moeder die mij niet wilde beschermen. Volgens haar was dat noodzakelijk, omdat die maatschappelijk werker haar gezegd had dat ze dat moest doen. Ik weet niet of dat klopt, maar dat is wat mijn moeder beweerde.

Uiteindelijk was die situatie niet meer houdbaar. Ik zat zo diep dat ik de zin van mijn leven niet meer zag. Ik ben dan op aanraden van een aantal vrienden op school tijdens de schooluren naar de politie gestapt. Ik ben het politiekantoor binnengestapt met de boodschap dat ik een klacht wilde indienen tegen mijn vader, niet meer naar huis wilde en dat het niet uitmaakte wat er met mij gebeurde – ze mochten mij desnoods in de gevangenis steken –, als ik maar niet meer naar huis moest. Gelukkig namen die agenten dat serieus en ben ik in een crisisbed van bijzondere jeugdzorg beland.

Het horrorbeeld dat die maatschappelijk werker schetste, klopte in mijn ogen totaal niet. Ik heb daar uiteraard heel veel mensen gezien die daar niet graag zaten, maar voor mij was dat een veilige plaats en de beste beslissing van mijn leven.

Ik kwam daar toe; het was in het begin een halfopen instelling. Ze gaven me een rondleiding en zeiden dat er een deur was, die op slot was om bepaalde jongeren binnen te houden, maar ook om ons te beschermen tegen bijvoorbeeld ouders, zodat die niet plots in de living of de slaapkamer zouden staan, als er discussie was. Ik vond die gesloten deur fantastisch. Ik voelde mij eindelijk veilig. Ik kon slapen. Ik kon daar kind zijn. Ik was daar op mijn gemak en ik werd er gehoord en geloofd. De steun die ik daar gehad heb, is echt gigantisch.

Daarna volgde een videoverhoor. Toen vroeg de agent mij of ik dagboeken of tekeningen had of iets anders dat mijn verhaal kon ondersteunen. Dat was het moment waarop ik besepte waarom er in mijn bureau gerommeld was en waarom mijn kamer overhoop lag na dat gesprek met die hulpverlener. Die waren dus allemaal weg...

Voor dat ik de stap zette naar de politie en bijzondere jeugdzorg, is het thuis ook nog tot een incident gekomen. Ik had een discussie met mijn vader, waarop hij mij een duw gaf. Ik ben toen met mijn hoofd op de badrand gevallen, met als gevolg dat ik een hersenschudding had, die zeer duidelijk medisch vast te stellen was. De huisarts had me immers doorgestuurd naar spoed, omdat mijn pupillen ongelijk waren. Bij het volgende gesprek met die maatschappelijk werker van het Vertrouwenscentrum Kindermishandeling zei hij

opnieuw dat we allemaal wisten dat die hersenschudding niet echt was en verzonnen was om aandacht te krijgen. Op dat moment wist ik dat het niet aan mij lag en dat er dus duidelijk een probleem was met die persoon. Ik snapte niet hoe dat mogelijk was. Het stond duidelijk op papier en toch werd ik niet geloofd.

Ik kan nog iets zeggen over die maatschappelijk werker. Terwijl ik in de bijzondere jeugdzorg zat, moesten we op een bepaald moment studeren voor de examens. Ik sloeg mijn map open en daarin hing nog een post-it in met de naam en het telefoonnummer van die maatschappelijk werker. Het meisje dat naast me zat, trok daarop lijkleek weg. Ze vroeg of dat ook mijn dossierbeheerder was. Ik zei dat ik er niet over te spreken was, waarop zij begon te vertellen dat ze ook verkracht werd door haar vader en iemand op school in vertrouwen genomen had. Ze waren samen naar het Vertrouwenscentrum Kindermishandeling gegaan en hadden dezelfde dossierbeheerder als ik. Hij deed met haar hetzelfde: er was geen misbruik, ze wilde aandacht en er was niets waar van haar verhaal. Ze vertelde dat toen haar vader haar net opnieuw verkracht had, ze naar een leerkracht had gebeld en ze samen naar het ziekenhuis waren gegaan. Alle forensische onderzoeken werden afgenomen, dus er waren heel duidelijke bewijzen. Die mens bleef echter nog steeds zeggen dat er geen misbruik was.

Een oud-leraar van mij sprak me op een bepaald moment aan en hij vertelde over een heel jong kindje dat zorgwekkende tekeningen maakte. De school had opnieuw het centrum verwittigd; het werd dezelfde dossierbeheerder. Die mens heeft een gesprek gehad met de vader en kort daarna waren alle zorgwekkende tekeningen verdwenen. Ik heb dat ook doorgegeven. De politie was hiervan op de hoogte, net als mijn instelling, de school en het CLB. Ik moet jammer genoeg tot mijn schrik vaststellen dat die mens 20 jaar later nog steeds in het Vertrouwenscentrum Kindermishandeling werkt. Ik wil oprecht niet weten hoeveel daders er vrijuit gegaan zijn door de dingen die hij doet.

Mijn moeder weigert tot vandaag te geloven dat er misbruik heeft plaatsgevonden. Ik denk dat dat een soort beschermingsreflex is, maar ook dat dat komt door de zaken die de dossierbeheerder gezegd heeft tegen haar. Zelfs na de scheiding met mijn vader blijft ze dat volhouden, ook na mijn vertrek naar de bijzondere jeugdzorg. Ik raakte daar als 16-jarige alles kwijt wat mij vertrouwd was: mijn ouderlijk huis, mijn huisdieren, persoonlijke spullen, mijn sport en familie. Alles was weg en zij blijft volhouden dat een 16-jarige dat doet omdat ze aandacht wil.

Ook 20 jaar later doet ze dat nog steeds. Ik heb het contact met mijn moeder wel zoveel mogelijk doorbroken. In 2021 is mijn grootmoeder overleden. Dat was de enige van de familie waarmee ik nog enig contact had. Ze is overleden aan COVID-19 en ik kreeg pas de dag na haar begrafenis een mailtje met als onderwerp 'FYI' en haar doodsprentje in de bijlage. Ik heb dus niet de kans gekregen om afscheid te nemen, noch in het ziekenhuis, noch tijdens haar begrafenis.

De houding van mijn ouder hypothekeerde eigenlijk mijn volledige toekomst. Ik heb al 20 jaar geen woonzekerheid. Dat heeft onder andere te maken met het feit dat ik geen steun kreeg van mijn ouders. Probeer maar eens een huis te kopen als alles jou afgenomen is. Het heeft ook deels te maken met mijn ziekte, waardoor ik ondersteuning nodig heb. Ik heb ook geen terugvalbasis om op terug te vallen als het even moeilijk gaat. Ik had geen plek om naartoe te gaan wanneer het gedaan was met mijn partner. Op het moment dat ik mijn diagnose kreeg, had ik ook geen plek om naartoe te gaan. Ook voor advies over de grote en kleine dingen des levens kon ik nergens terecht. Ik kan dus oprecht niet zeggen welke kwetsuur het grootste is: het misbruik van mijn vader of het compleet verstoten worden door mijn moeder.

Ik voelde mij toen en zelfs op dit moment geen mens en zeker geen dochter, maar iemand die gebruikt en gedumpt werd door de personen die mij graag hadden moeten zien, die mij een veilige basis hadden moeten bieden en die me hadden moeten beschermen. Ik vond het zeer belangrijk om mijn school af te maken en voor mijn droom, aan de universiteit studeren, te gaan. Mijn moeder zei dat ik door thuis weg te gaan die kans had vergooid en ik wou haar bewijzen dat ik het wel kon. Ik heb dat trouwens ook gedaan.

Tijdens mijn opleiding aan de universiteit werd ik echter gediagnosticeerd met een zeldzame bindweefselziekte waarvoor geen behandeling bestaat. Toen ben ik gekraakt. Ik heb een aantal zelfmoordpogingen ondernomen, waarna ik verschillende malen ben opgenomen in de psychiatrie. Die opnames waren zeker nodig. Destijds legde de overheid de maximumduur van een opname in een psychiatrisch ziekenhuis vast op drie maanden. Dat heeft men mij althans verteld, dus ik hoop dat die info juist is. Daardoor had men onvoldoende tijd om de oorzaak van mijn depressie en suïcidegedachten aan te pakken. Er was enkel tijd om mijn crisis wat te stabiliseren en mij zo goed als mogelijk op te lappen opdat ik weer verder kon. Het trauma, de oorzaak van mijn mentale moeilijkheden, werd daar niet behandeld, waardoor ik verschillende keren opnieuw moest worden opgenomen. Als ik dit zelf aanhaalde, werd mij

letterlijk gezegd dat dit niet de setting was om dat issue aan te pakken.

Tijdens die opnames werd ook vaak psycho-educatie gegeven. Dat zijn therapiesessies waarin men aan de patiënten uitleg geeft over slaaphygiëne, depressie en de verschillende soorten medicatie. Ondanks het feit dat het gros van de patiënten daar een of ander trauma had, werd er nooit informatie verstrekt over trauma's en de effecten daarvan. Ik dus bijvoorbeeld nooit geleerd wat een autonome stressrespons is en hoe die kan verschillen van het door mezelf verwachte gedrag.

Er zijn bijvoorbeeld zeer veel mensen die zeggen dat zij iemand die hen probeert aan te randen in elkaar zouden slaan. Niemand heeft me ooit uitgelegd dat men op het moment zelf niet beslist hoe men zal reageren. Niemand heeft me uitgelegd wat een trigger is of hoe men daarmee moet omgaan. Niemand heeft me uitgelegd waarom mijn herinneringen aan de traumatische voorvallen gefragmenteerd en zeer zintuiglijk zijn en er bepaalde delen ontbreken. Daardoor is het erg moeilijk om mijn verhaal chronologisch te vertellen en als gevolg hiervan voerde men vaak aan dat het verhaal niet klopte.

Die zaken heb ik uiteindelijk alleen maar geleerd door deel te nemen aan het onderzoeksproject Houvast van de UGent. Mensen van de chat over seksueel geweld gaven infosessies om te onderzoeken in welke mate die sessies hielpen. Ik ben dus grote voorstander om iedereen die vaardigheden aan te leren, zelfs aan de volledige maatschappij. Dat zou ervoor zorgen dat slachtoffers niet langer worden aangesproken op het feit dat zij niet reageren zoals wij zouden verwachten of dat zij hun verhaal niet van a tot z kunnen vertellen.

Het tweede incident van seksueel geweld dateert van 2020 en werd gepleegd door een verpleegkundige. Ik ging in een assistentiefat wonen nadat ik vijf maanden in het ziekenhuis had gelegen. Als snel maakte de zorgcoördinator, de verantwoordelijke daar, ongepaste opmerkingen die na korte tijd evolueerden naar ongepaste aanrakingen in het voorbijgaan. Uiteindelijk mondde dat uit in een aanranding op het moment dat ik om medische hulp had gevraagd. Die assistentiefats hadden een alarmknop waarmee men om medische hulp kon vragen. In een weekend was ik erg ziek en ik voelde me zeer zwak en ik had heel veel pijn. Ik was al een paar keer flauwgevallen en ik had op de alarmknop gedruwd om de verpleging te vragen een arts te contacteren. De zorgcoördinator die al meermaals ongepaste uitspraken had gedaan en mij al verschillende malen ongepast had aangeraakt, kwam binnen en toen realiseerde ik

me meteen dat ik in gevaar was omdat ik niet in staat was om mij fysiek te verweren.

Ook dat moment staat in mijn geheugen gegrift. In zekere zin ben ik opgelucht dat het maar een aanranding was. Ik vind het vervelend dat te zeggen, want een aanranding is ook heftig. Ik vreesde toen eigenlijk voor veel erger, maar vermoedelijk wilde hij niet het risico lopen dat iemand anders van het team mijn appartement zou binnenkomen. Na die aanranding voelde ik mij extreem onveilig, aangezien alle verpleegkundigen een loper hebben. Hij kon dus op elk ogenblik in mijn flat komen.

Het heeft een jaar geduurd vooraleer ik over die aanranding durfde te praten. Daar waren een aantal redenen voor. Ten eerste was ik op het moment van de feiten veel te ziek. Ik kwam net uit ziekenhuis en ik had een erg zware revalidatie. Die aanranding was een probleem dat ik er toen niet kon bijhebben. Ik heb geprobeerd om het zo ver mogelijk weg te duwen, wat uiteraard niet werkt op de lange termijn. Daarnaast werd de dader twee maanden na de aanranding ontslagen. Op dat ogenblik was de directie nog niet op de hoogte van mijn aanranding, dus andere redenen lagen aan de basis van zijn ontslag. Ik moest dus niet meer praten met de directie om veilig te kunnen zijn, aangezien hij al weg was. Daarnaast nam men in die setting problemen van de bewoners en het personeel, zelfs kleine problemen, niet serieus. Ik had niet het gevoel daar met mijn verhaal terecht te kunnen. Tot slot speelde het trauma uit mijn jeugd enorm mee. De feiten uit mijn jeugd waren technisch gezien erger, want die betroffen wel verkrachting en ik werd niet geloofd. Waarom zou men een aanranding waarvan geen enkel bewijs is wel serieus nemen? Dat waren de redenen waarom ik aanvankelijk had beslist om erover te zwijgen.

Uiteindelijk heb ik de directie een jaar later toch ingelicht. Ze beloofde een interne procedure voor grensoverschrijdend gedrag uit te werken, iets wat wettelijk gezien al voorhanden had moeten zijn. Die procedure is er nooit gekomen en intussen is het bedrijf achter de assistentiefats failliet.

Het personeel heeft me actief afgeraden een klacht in te dienen bij de politie met onder andere als argument dat ik dat zijn vrouw en kinderen niet kon aandoen. Uiteindelijk ben ik toch naar de politie gestapt. De politie heeft een onderzoek gevoerd. Die politieagenten waren zeer vriendelijk, ze hebben me echt au sérieux genomen.

Toen ik enkele maanden later het dossier kon inkijken, moest ik geschokt vaststellen dat dezelfde dader nog vier slachtoffers had gemaakt toen hij op

een spoedafdeling van een ziekenhuis werkte. Vier, voor zover we weten; waarop hij 7 feiten pleegde. Eén geval ging om zeven feiten tegen een minderjarig slachtoffer. Het ziekenhuis heeft hem gewoon ontslagen en heeft voor het overige geen stappen ondernomen. Zo kon hij dus in de assistentiefats beginnen werken en kon hij opnieuw slachtoffers maken.

Ik vond het zeer heftig om de getuigenissen van die meisjes te lezen. Een van de meisjes heeft zelfmoord gepleegd. Zij heeft dus nooit geweten dat er een politieonderzoek is geopend en dat de dader is veroordeeld. In het onderzoek kwam zeer duidelijk naar voor dat het management van het ziekenhuis op de hoogte was, maar dat ook het management van de assistentiefats op de hoogte was. In hun verhoren zeiden ze dat ze de geruchten wel hadden opgevangen, maar niet geloofden. Toch heeft HR verschillende meldingen van ongepaste gedragingen en berichtjes van collega's gekregen, maar daar werd niets mee gedaan.

Tijdens het onderzoek en tijdens de rechtszaak werd het thema zowel door de directie als door mijn persoonlijke zorgteam compleet doodgezwegen. Het ging zelfs zo ver dat op de dagen dat er na de zittingen persartikelen over de zaak verschenen, de krant die normaal in de gemeenschappelijke lokalen lag, er niet lag.

Tijdens het onderzoek had ik heel veel vragen. Hoewel ik een universitaire opleiding had, vond ik het zeer moeilijk om zo'n juridisch traject te volgen, om te weten wat mijn rechten waren, wat een procureur precies doet, of er een verschil bestaat tussen openbaar ministerie en parket... Ik zat dus met heel veel vragen en was op zoek naar juridische bijstand. De juridische eerstelijnsbijstand van mijn stad zei dat ik recht had op pro-Deobijstand. De balie van West-Vlaanderen ontkende dat. Ze keken hiervoor naar mijn inkomsten en zagen mijn integratietegemoetkoming van de FOD, die eigenlijk niet telt als inkomen, maar een bedrag is voor de bekostiging van de meerkosten van een handicap om te functioneren in de maatschappij. Zij beschouwden die tegemoetkoming wel als inkomsten, waardoor een conflict ontstond. Ik vroeg me af of iemand wist hoe het zat, want ik wist het niet meer.

Ik heb dan zelf een aantal advocaten uit de regio aangeschreven met de vraag of ze mijn zaak pro Deo wilden doen. Ik gaf hen in een korte schets mee dat ik een persoon ben met een beperking aangerand door een verpleger en dat er verschillende slachtoffers waren. Advocaten zijn niet verplicht pro Deo te werken. Een aantal advocaten schreef beleefd dat ze geen pro-Deozaken aannamen. Dat was oké.

Een van de advocaten vond het nodig te reageren en ik citeer hem letterlijk: "Ik wil uw zaak aannemen als u ze belangrijk genoeg vindt om ervoor te betalen." Ik heb toen geantwoord: "Sinds wanneer wordt de ernst van een rechtszaak afgemeten aan de financiële capaciteiten van het slachtoffer?" Ik heb hem ook gevraagd welke kosten ik zou moeten laten vallen om een dader van verschillende slachtoffers veroordeeld te zien. Mijn medicatie, mijn medische permanentie, mijn aangepast vervoer, mijn kine? Hij heeft toen geantwoord dat hij mijn mail niet apprecieerde en heeft gedreigd met een klacht wegens stalking. We spreken over twee e-mails. Gewoon omdat mijn antwoord hem niet aanstond. Ik vond dat onbegrijpelijk voor iemand die normaal slachtoffers zou moeten bijstaan.

Dat niet-deontologische gedrag heb ik aangekaart bij mijn justitieassistentie en bij het CAW. Ik heb echter geen hulp gekregen om hierover een melding te maken bij de balie. Momenteel is dat dus nog niet gebeurd.

Een ander advocatenkantoor heeft mij uiteindelijk geïnformeerd over de mogelijkheid om rechtsbijstand te krijgen via de familiale verzekering. Dat wist ik oorspronkelijk niet. Zo kreeg ik dus wel degelijk representatie, maar de verzekering – zoals verzekeringen vaak doen – heeft ook eerst alle mogelijke excuses uitgevonden om niet te moeten tussenkomen. Eerst wilden ze een minnelijke schikking, terwijl ik duidelijk zei dat ik de dader voor de rechtbank wou dagen.

Ik vroeg om bijstand van een zelf gekozen advocaat, wat technisch volgens mijn overeenkomst kon. Ze keurden dat echter af, omdat ik dat niet op voorhand had aangevraagd. Er was al één kennismakingsgesprek geweest, waarvoor ze geen voorafgaande toestemming hadden gegeven. Uiteindelijk zeiden ze dat bijstand maar kon op het moment dat er effectief een rechtszaak was.

Hierdoor was ik niet op de hoogte dat men zich ook tijdens het onderzoek al burgerlijke partij kan stellen en zijn er een aantal onderzoeksdaten die in mijn ogen nodig waren, niet uitgevoerd. Ik heb, bijvoorbeeld, de politie geïnformeerd over een ander slachtoffer dat niet is gehoord. Wij hebben een heel sterk vermoeden dat er veel meer slachtoffers zijn dan de vijf die nu zijn geïdentificeerd en waarvoor de dader is veroordeeld.

Ook de weg naar psychologische bijstand liep absoluut niet vlot. Ik klopte voor ondersteuning aan bij het CAW. Op hun website claimen ze dat mensen die zijn aangemeld, die seksueel geweld hebben meegemaakt en hulp vragen binnen de

drie werkdagen bij hun gespecialiseerde team een procedure opstarten. Het onthaal van het CAW heeft me echter maandenlang aan het lijntje gehouden en uiteindelijk ben ik heel laat doorverwezen. Hun argumenten waren dat mijn hulpvraag zogezegd onduidelijk was, terwijl mijn vragen heel concreet waren. Ze zeiden dat ik al genoeg zorg rondom mij had, waarbij ze verwezen naar de zorgverleners aanwezig voor mijn beperking, maar die absoluut geen juridische kennis hebben.

Ik vroeg psychologische bijstand aan het CGG. Die vraag werd in februari gesteld. Een kennis-makingsgesprek kon pas in augustus en de opstart van de hulp pas in februari het jaar daarop. Ondertussen was ik therapie beginnen volgen bij een privépsychologe omdat de wachttijd zo lang was.

De informatie die ik zocht, heb ik uiteindelijk gevonden bij lotgenotenvereniging PUNT. vzw. Zij hebben voor mij tijd gemaakt. Hun juridisch medewerker heeft mijn vragen ook zo goed mogelijk beantwoord. Ik heb dus heel veel steun gehad aan deze organisatie en kan hun belang niet genoeg benadrukken.

Ik kreeg ook een justitieassistent toegewezen. Ik heb die voor de rechtszaak nooit gezien of gesproken. Ik heb eigenlijk drie verschillende assistenten gehad, maar werd nooit op de hoogte gebracht van die wijzigingen. Pas op het moment dat ik een mail stuurde, vertelde men mij dat ik de mail naar iemand anders moest sturen omdat mijn dossier nu daar zat. Ik moet wel zeggen dat het enorm hielp om die justitieassistent naast mij te hebben in de rechtbank zelf.

De verpleger werd uiteindelijk veroordeeld voor alle tenlasteleggingen, ondanks het feit dat hij mijn aanranding betwistte. Hij gaf alle andere toe, maar de mijne heeft hij betwist met argument dat ik als patiëntenvertegenwoordiger de feiten verzonnen had om aandacht te vragen voor het thema. Ik was nochtans de eerste die een klacht had ingediend bij de politie, maar goed.

Het volgen van de zaak in de rechtbank en erbij aanwezig zijn vond ik heel heftig, maar ook helpend. Op een bepaald moment is mijn advocaat kwaad geworden door de bullshit die de tegenpartij vertelde. Dat was de eerste keer in mijn leven dat iemand, en dan nog publiekelijk, kwaad werd over wat mij was aangedaan. Ook de mama van het meisje dat zelfmoord gepleegd had, heeft mij voor heel de rechtszaal bedankt omdat ik naar de politie was gestapt en het verhaal van haar dochter postuum toch nog gehoord werd.

De media-aandacht tijdens de rechtszaak vond ik heel heftig. In het begin werden we geïnformeerd dat de zitting achter gesloten deuren zou plaatsvinden, waardoor niemand mij geleerd had hoe ik met journalisten moest omgaan, wat wel kan en wat niet kan en hoe ik mijn grenzen kon aangeven. Iemand die kindermisbruik heeft meegemaakt, kan ook niet zo gemakkelijk grenzen aangeven.

Er werd dus inderdaad gevraagd om de zaak achter gesloten deuren te behandelen door het openbaar ministerie. De rechters gingen daar echter niet in mee. Er ontstond dus toch een hele mediaheisa. Ook vooraf in de wachtzaal werd ik meerdere malen benaderd om een statement te maken. Ik heb dat toen iedere keer geweigerd. Journalisten bleven echter komen, bleven het vragen en zetten dan toch een camera voor je. Ik vond dat zeer grensoverschrijdend.

In de artikels die verschenen werd de dader onherkenbaar gemaakt. De slachtoffers werden echter met naam en toenaam genoemd. Medische gegevens werden ook in de krantenartikelen geschreven, want het ging om een verpleegkundige en bepaalde zaken die ik aan de rechter gezegd had, werden als citaten gebruikt. Dat gebeurde allemaal zonder mijn toestemming.

Het kan echter ook anders. Later heb ik namelijk een getuigenis afgelegd voor *Terzake*. De voorbereiding daarvan verliep wel heel respectvol. Er waren voorbereidende gesprekken waarin de journalist me enorm op mijn gemak stelde. Ik heb ook kunnen aangeven wat wel en niet aan bod kon komen. Het is dus zeker mogelijk om zulke verhalen op een niet-grensoverschrijdende manier te brengen.

Ik had niet verwacht dat de dader een gevangenisstraf zou krijgen. Hij is wel veroordeeld tot vier jaar, waarvan twee effectief. Het was voor mij vooral belangrijk dat hij niet meer in de zorgsector mocht werken en dat hij een behandeling moest volgen. Jammer genoeg is zo'n therapietraject echter niet mogelijk in de gevangenis.

Op burgerlijk vlak was ik wel teleurgesteld in de uitspraak van de rechters. Hoewel ze enerzijds spraken van zeer ernstige feiten die een groot trauma bij het slachtoffer achterlieten, zeiden ze ook dat slechts de helft van mijn therapiekosten vergoed zouden worden. Voor de rechtbank was het aannemelijk dat de mutualiteit de andere helft dekt. Ik weet niet welke mutualiteit dat doet, maar ik ken er in ieder geval geen.

Ook toekomstige therapiekosten worden voor mij niet vergoed, want volgens de rechtbank zouden

de feiten na drie jaar stilaan verwerkt moeten zijn. Daarbij werd echter geen rekening gehouden met het feit dat ik nog maar anderhalf jaar in therapie was. Dat kwam enerzijds door covid en door het feit dat ik in lockdown zat tot er een vaccin was omdat covid gevaarlijk is in combinatie met mijn aandoening. Er was ook gewoon een lange wachtlijst.

Er wordt ook geen rekening gehouden met het feit dat slachtoffers heel lang niet durven praten. Ik was dus zeker geen drie jaar in therapie, maar slechts anderhalf. Er werd ook geen rekening gehouden met het verslag van mijn psychotherapeut, die duidelijk aangaf dat verdere therapie nodig was, onder meer omdat ik de beroepsgroep door mijn aandoening niet kan vermijden en dat dus telkens zeer triggerende events zijn.

Op het moment van de rechtszaak was er helemaal geen tussenkomst van de mutualiteit. In 2021 kwam mijn mutualiteit niet tussen omdat ik naar een psychotherapeut ging en niet naar een psycholoog. In 2022 is dat veranderd, maar ik was daarvan niet op de hoogte. Op het moment dat de stukken ingediend moesten worden, was er dus geen tussenkomst. Achteraf bleek dat de mutualiteit voor maximaal 120 euro tussenkwam, hoewel mijn therapiekosten 1.500 euro waren.

Tot vandaag draag ik de gevolgen van de aanranding. Ik heb het al gehad over de gevolgen van het misbruik van mijn ouders, maar daar komen nog de gevolgen van deze aanranding bij. Ze maakte mijn vertrouwen in zorgverleners volledig kapot. Ik kan hen door mijn ziekte niet mijden, ook mannelijke zorgverleners niet, omdat de kennis over mijn zeldzame ziekte bij zorgverleners beperkt is. De keuze is dus ook beperkt. Elke intieme handeling die moet gebeuren, veroorzaakt altijd herbelevingen en is voor mij een enorme trigger. Dat heeft er ook voor gezorgd dat ik heel veel zorg uitstelde, wat uiteraard niet aan te raden is.

Verder heeft het incident een enorme impact op mijn nachtrust, door herbelevingen en nachtmerries. Het heeft ook een enorme impact op mijn relatie en seksualiteitsbeleving. Het gaf ook aanleiding tot knarsetanden, tot het punt waarop er stukjes tand afbrokkelden. Dat werd echter allemaal niet aanvaard door de rechtbank als een gevolg van de aanranding.

Er zijn ook een aantal niet-meetbare zaken, zoals de dagen dat ik niet heb kunnen functioneren door de aanranding. Die dagen zijn niet meetbaar in ziekte dagen en inkomstenverlies, want ik kan niet werken. Toch zijn dat dagen waarop ik niet heb kunnen functioneren en mijn vrijwilligerswerk niet heb kunnen doen. De zorg die ik in het begin volledig uitstelde en leidde tot een toename van

symptomen is ook niet meetbaar. Zulke zaken werden eveneens niet meegenomen door de rechtbank.

Ik wil de commissie een aantal belangrijke boodschappen meegeven. Ten eerste werd het feit dat mijn dader een verpleegkundige was niet als verzwarende omstandigheid aangemerkt, aangezien verpleegkundigen niet in artikel 77 van het oude Strafwetboek stonden onder de beoogde categorie medische beroepen. Aangezien er 'oud' staat, vermoed ik dat die categorie intussen werd uitgebreid. Ik hoop dat deze uitbreiding ver genoeg gaat, want volgens de recentste gegevens is de helft van personen met een beperking slachtoffer van seksueel geweld. Ik druk dus mijn hoop uit dat naast de verruiming van de medische beroepen ook de hoedanigheid van opvoeders, logistieke medewerkers, conciërges, onderhoudspersoneel, leerkrachten, alle mogelijke therapeuten en persoonlijke assistenten als verzwarende omstandigheid wordt aangemerkt.

Ten tweede hoop ik dat in de toekomst vonnissen matchen met de realiteit. Mutualiteiten betalen niet de helft van de therapiekosten. Een trauma door seksueel geweld is niet na drie of anderhalf jaar verwerkt. Ik vind trouwens dat de confrontatie met de dader in de rechtbank het trauma weer helemaal naar boven haalt. Er zou dus ook een systeem moeten komen om de niet-meetbare elementen mee te tellen, waardoor kwetsbare groepen, bijvoorbeeld mensen met een beperking, evenveel vergoed worden als personen die inkomstenverlies lijden door niet te kunnen werken.

Ik hoop ook dat de overheid de komende jaren actief zal inzetten op het promoten van traumasensitieve zorg. Er zijn erg hoge cijfers van seksueel geweld. We mogen dus aannemen dat zorgverleners regelmatig patiënten met een trauma verzorgen. Nu moeten slachtoffers die mensen inlichten over wat er hen overkomen is en dat het onderzoek dat uitgevoerd moet worden voor hun zeer heftig is. Bij traumasensitieve zorg wordt het omgekeerd. Daar gaan zorgverleners ervan uit dat heel wat mensen iets heftigs hebben meegemaakt en dat ze daarmee rekening mee moeten houden, bijvoorbeeld bij gynaecologische onderzoeken, onderzoeken van de borstzone en mondbehandelingen.

Ook zou de procedure rond grensoverschrijdend gedrag, die wettelijk gezien al zou moeten bestaan in zorginstanties, bekender moeten zijn bij de personeelsleden, maar evengoed bij de patiënten en hun omgeving. In de patiënteninformatie van de ziekenhuizen waar ik momenteel naartoe ga, staat er niet waar men terecht kan in die ziekenhuizen in geval van grensoverschrijdend gedrag.

We kunnen dus vaststellen dat zeer veel mensen wegstijgen van misbruik en alle issues daarrond, niet alleen in de kerk maar ook daarbuiten. Ik heb het al gehad over mijn moeder, die openlijk aan de instelling van de bijzondere jeugdzorg aangaf te weigeren mijn persoonlijke spullen en kleren te brengen. Ze werd kwaad toen die instelling mij weer naar school liet gaan. Ze belde hen op om te zeggen dat ze vond dat ik opgesloten moest worden en ze stuurde dreigbrieven. Daar werd uiteindelijk niets mee gedaan. Ook erg veel instanties, waaronder de jeugdzorg, de politie, het CLB en mijn school waren op de hoogte van de *caseworker* van het centrum voor kindermishandeling die de ouders beschermde, maar ook daar gebeurde niets mee.

Ook met de twee zorginstellingen die de meldingen van de slachtoffers in mijn dossier negeerden, is niets gebeurd. Beide hebben de incidenten niet gemeld aan het agentschap Zorg en Gezondheid, hoewel dat wettelijk verplicht is. Dat heeft geen gevolgen gehad.

Verzekeringsmaatschappijen gebruiken ook elk mogelijk excuus om ervoor te zorgen dat een slachtoffer geen rechtsbijstand krijgt of veel te laat. Al die dingen dragen bij aan het wegstijgen van misbruik en geven ouders de ruimte om nog meer slachtoffers te maken. Zonder degelijke zorg voor en juridische bijstand aan de slachtoffers worden bepaalde onderzoeksdata niet gesteld en blijven andere mogelijke slachtoffers onder de radar en bestaat de kans dat de dader nooit veroordeeld wordt.

Tot slot – en dit is misschien wel mijn belangrijkste boodschap – vind ik dat er momenteel veel te veel verantwoordelijkheid bij het slachtoffer wordt gelegd. Ik heb al gesproken over de *caseworker* en mijn moeder. Blijkbaar had ik als zestienjarige, die toen alles verloren had, daarin stappen moeten zetten, in plaats van zij die getuige waren van de gebeurtenissen. Kwalitatieve juridische bijstand en kwalitatieve psychologische hulp zouden spontaan moeten worden aangeboden en men zou moeten controleren of die aan de vereisten voldoen. Men moet proberen om de vele drempels in dit traject, die ik onder andere ondervonden heb, weg te werken. Het zijn immers mechanismes die slachtoffers opnieuw het zwijgen opleggen. Daarbij vraag ik extra aandacht voor kwetsbare doelgroepen, zoals mensen met een beperking, die extra moeilijkheden ondervinden. Stelt u zich voor dat ik klacht had moeten indienen tegen de zorgcoördinator terwijl hij nog in die assistentiefats werkte. Zolang het onderzoek liep, had hij de macht gehad om mij medische zorg te ontzeggen, om alarmoproepen niet beantwoorden, om mijn

appartement zomaar te betreden door de loper te gebruiken.

Een persoon met een handicap die klacht moet indienen tegen zijn hoofdverzorger moet eigenlijk kiezen tussen veiligheid en gerechtigheid, en tussen eten krijgen, gewassen worden en vervoer krijgen. Die cijfers zijn zo hoog, terwijl zo weinig van hen aanwezig zijn in de zorgcentra na seksueel geweld en dat komt omdat die drempel zo hoog is.

Mijn vader kreeg naast de gevangenisstraf een verbod om de eerste vijftien jaar in de zorgsector te werken, maar tot mijn verbazing werd dat dossier niet automatisch doorverwezen naar de Federale Commissie voor toezicht op de praktijkvoering in de gezondheidszorg, die kan beoordelen of een zorgverlener fysiek of psychisch in staat is om zijn job uit te oefenen en die de mogelijkheid heeft zijn visum in te trekken. Dat is weer een stap die ik heb moeten zetten. Na die vijftien jaar beroepsverbod zal hij de pensioengerechtigde leeftijd nog niet hebben bereikt. Uiteraard belemmert een strafblad de stap naar de zorg, maar hij kan wel als zelfstandige aan de slag. Ik heb gezien hoe forprofitjagers in de zorg helemaal niet wakker liggen van de kwaliteit van het personeel in hun instellingen, waardoor ik denk dat hij daar ook nog wel aan de slag zou kunnen.

Voor het schuldig verzuim in beide zorginstellingen dat door het politieonderzoek naar boven kwam, werden ook geen juridische stappen gezet. Dat is opnieuw iets dat ik zelf moest doen. Na mijn getuigenis in *Terzake* kreeg ik een mailtje van een meisje dat getuige was van seksueel geweld door een ander personeelslid in dezelfde assistentiefats, een werknemer die nog niet het voorwerp van een onderzoek was en die dus niet veroordeeld werd. Een jong meisje met een zeer ernstige mentale handicap werd misbruikt en de getuige meldde dat bij de directie, maar opnieuw deed die daar niets mee. Uiteindelijk is ze zelf verhuisd omdat ze zich niet langer veilig voelde. Het bedrijf achter de assistentiefats is failliet, maar het voormalige personeelslid in kwestie solliciteerde onlangs in een instelling voor mensen met een mentale beperking. Gelukkig werd hij niet aangenomen.

Ik heb opnieuw aan mijn familiale verzekering om tussenkomst gevraagd om het schuldig verzuim van deze directie aan te klagen. Deze vraag werd geweigerd met de argumentatie dat het gaat om een contractueel geschil, ondanks dat schuldig verzuim onder de strafwet valt. Ik heb geen idee wat ik nu moet doen om juridische bijstand in dit kader te krijgen, maar hierdoor kan een directie opnieuw ouders hun gang laten gaan en loopt een

tweede dader nog steeds vrij rond. Ik word als slachtoffer voor de zoveelste keer in de steek gelaten en word gedwongen machteloos toe te kijken hoe het misbruik uitbreidt. Dat is hartverscheurend.

Dank u voor uw aandacht.

De **voorzitster**: Ik denk dat wij u moeten bedanken voor uw zeer beklijvende getuigenis. Ik denk dat die op alle aanwezigen hier en op iedereen die vandaag meekijkt en meeluistert – en dat zijn er altijd heel wat – een diepe indruk zal maken. U reikt heel veel zaken aan waar wij en anderen absoluut mee aan de slag moeten gaan.

Ik geef de commissieleden nu de ruimte om eventueel vragen te stellen. U was zeer duidelijk, maar ik kijk even of de collega's nog concrete vragen hebben.

Valerie Van Peel (N-VA): Dank u wel, mevrouw. Ik heb op zich geen vragen, u was heel uitgebreid en u hebt geprobeerd een antwoord te geven op de vraag die wij als commissie stellen, met name wat is er achteraf allemaal gebeurd. U hebt dat zeer uitgebreid en jammer genoeg zeer realistisch uiteengezet. Het is goed dat u de nadruk hebt gelegd op het schuldig verzuim dat niet wordt aangepakt. Zo blijven we zitten met een maatschappij waar het altijd van de kracht van de slachtoffers zelf moet afhangen of er uiteindelijk iets gebeurt. Dat is niet correct, als er zoveel mensen op de hoogte zijn. Dat is belangrijk en we moeten dat als commissie absoluut meenemen. Daar is ruimte voor verbetering.

Ik wil u mijn en onze bewondering uitspreken voor de kracht waarmee u hier zit, ondanks alles wat u hebt meegemaakt. Ik wil mijn spijt uitdrukken voor het feit dat u veel eerder geholpen had moeten worden. Heel hard bedankt voor uw aanwezigheid.

Goedele Liekens (Open Vld): Ik wil de collega een beetje bijtreden. In eerste instantie bewonder ik uw kracht, uw daadkracht ook, hoe u hebt volgehouden om juridisch uw gelijk te krijgen en ook nog die financiële steun en die psychologische bijstand te krijgen. Dat is een onvoorstelbaar en gruwelijk verhaal. Ik denk dat u echt een paar keer tegen uzelf moet en mag zeggen hoe krachtadig u bent. Blijf daar alstublieft in geloven, want veel andere slachtoffers kunnen zich daaraan optrekken.

Wat mij in onze maatschappij blijft storen, is dat onbegrip, dat ongeloof. Waarom kunnen en willen wij niet geloven dat dit soort zaken gebeuren? U zegt daar iets heel moois over. Het feit dat we geen kennis hebben, maakt dat slachtoffers niet worden

geloofd en dat ze extra pijn lijden. De pijn die u omschrijft heeft heel veel te maken met het ongeloof van uw eigen moeder en de rest van de maatschappij. Het is een heel belangrijke boodschap om mee te nemen dat we die kennis moeten blijven verspreiden. Uw getuigenis is daarin belangrijk en ik hoop dat u dat beseft. Ook de media kunnen daarin een belangrijke rol spelen als ze het, zoals u het zei, op een respectvolle manier doen. Dat gebeurt echter niet altijd, maar gelukkig wel vaak.

U wordt nog dagelijks gekwetst door dat ongeloof in onze maatschappij. Men leest en hoort dat namelijk voortdurend. Ik kan me voorstellen dat uw haar overeind komt wanneer u zoiets hoort. Ik wil mijn excuses daarvoor aanbieden. We moeten daarmee allemaal aan de slag zodat iedereen meer geïnformeerd is. Men kan niet zo'n mooi verhaaltje vertellen wanneer men zoiets heeft meegemaakt. Men spreekt of reageert ook niet onmiddellijk. Zoals u mooi aangeeft, moeten patiënten ook zeer goed geïnformeerd worden.

Wat mij vooral blijft is uw daadkracht. U bent een zeer krachtige vrouw. Vergeet dat niet.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Ik wil u op mijn beurt ook bedanken voor deze moedige getuigenis. Ik sluit mij aan bij wat de collega's hebben gezegd en heb ook nog een vraag over het juridische verloop.

U hebt dat goed geschetst: de zoektocht naar een advocaat, die al dan niet bereid is om het te doen, de betaling en de verzekering. Veel mensen weten immers niet dat rechtsbijstand soms gekoppeld is aan een familiale verzekering waarop ze dan een beroep kunnen doen. De problemen met de verzekeraars zijn ook geen nieuw verhaal.

U hebt dan echter een vonnis gekregen. U hebt ook geschetst dat er u geen integrale vergoeding werd toegekend omdat er verkeerdelijk vanuit werd gegaan dat de mutualiteit daarin tussenkomt. U hebt ook geen vergoeding gekregen voor toekomstige schade. Mijn vraag is of u de vergoeding die u toegewezen kreeg, hebt kunnen innen? Kon dat vonnis worden uitgevoerd? Was de dader solvabel of hebt u een beroep moeten doen op het Slachtofferfonds? Kunt u daarover nog iets zeggen? Dat is immers ook een aspect dat soms tot problemen kan leiden.

Lynn De Pelsmaeker: Ik heb die vergoeding ontvangen. Ik denk dat de som voor therapiekosten en schadevergoeding iets meer dan 2.000 euro bedroeg. Men wordt dus voor alle duidelijkheid niet rijk door een dader voor het gerecht te brengen. Sommige mensen durven trouwens vaak te

beweren dat men dit voor het geld doet. Ik heb relatief snel iets meer dan 2.000 euro ontvangen. Het verbaasde mij hoe snel ik dat geld ontvangen heb. Op dat vlak waren er geen problemen. Mijn advocatenkosten bedroegen 10.000 euro en werden gedekt door mijn verzekering. Sommige slachtoffers moeten die kosten misschien zelf dragen. Men wordt dus zeker niet rijk door dergelijk misbruik aan te kaarten.

Stefaan Van Hecke (Ecolo-Groen): Werd u ook een morele schadevergoeding toegekend of enkel een vergoeding voor de therapiekosten?

Lynn De Pelsmaeker: Ik heb 1.500 euro morele schadevergoeding gekregen en ongeveer 750 euro voor therapiekosten.

Sophie De Wit (N-VA): Zou u ons een kopie van het vonnis kunnen bezorgen? Dan kunnen we de beslissingsboom nader bekijken. Dat is immers belangrijk in de volgende stappen van onze commissie, waarin we ook politie en Justitie rond die aanpak zullen horen. Op basis van die belangrijke info zouden we uiteindelijk ook nuttige aanbevelingen kunnen schrijven.

Lynn De Pelsmaeker: Ik zal u het vonnis zeker bezorgen.

De **voorzitter**: Heeft nog iemand vragen? (*Nee*)

Mevrouw De Pelsmaeker, we hebben een zeer duidelijk en omvattend overzicht van u gekregen, waarmee we aan de slag kunnen. Ook de stukken die u op voorhand hebt opgestuurd en die deel uitmaken van onze bundels kunnen we te allen tijde opnieuw bekijken en lezen, waarvoor onze dank. U kunt vandaag naar huis gaan in de wetenschap dat u een belangrijke steen hebt verlegd, want met wat u hebt verteld kunnen wij verder aan de slag. Onze oprechte dank en wij wensen u een veilige thuiskomst.

De openbare commissievergadering wordt gesloten om 11.15 uur.

La réunion publique de commission est levée à 11 h 15.

Na lezing, volhardt en tekent,

.....
Lynn De Pelsmaeker